

LAURIE GILMORE

Het
PUMPKIN
SPICE CAFÉ

Vertaling Rosalyn van Moorselaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Laurie Gilmore

Oorspronkelijke titel: *The Pumpkin Spice Café*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar

Omslagontwerp: Lucy Bennett / HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Kelley McMorris / Shannon Associates

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1629 0

ISBN 978 04 027 7288 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk september 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Opgedragen aan de meest bebaarde man met liefde
voor het dragen van flanel die ik ken. Bedankt
dat je altijd een bron van inspiratie bent.*

Hoofdstuk een

Jeanie Ellis had nog nooit een man vermoord, maar daar zou die avond weleens verandering in kunnen komen. Wanhopige tijden vroegen om wanhopige maatregelen.

Ze greep de honkbalknuppel steviger vast en sloop de gammele trap aan de achterzijde af.

Ze had al drie nachten niet geslapen. Niet meer sinds ze het appartement boven het café van haar tante had betrokken. Nou ja, háár café, technisch gezien. Precies twee weken geleden was Jeanie officieel de nieuwe eigenaar geworden van het Pumpkin Spice Café, de trots van haar tante Dot. Op dat moment had de oudere vrouw aangekondigd dat ze met pensioen ging en voor een paar weken naar het Caribisch gebied vertrok om aan haar kleurtje te werken. Blijkbaar kon Dot niemand beters bedenken om haar geliefde café over te nemen dan haar favoriete – en enige, zoals Jeanie opmerkte – nichtje. Dat leek volkomen absurd nu Jeanie op haar tenen de laatste trede afliep, klaar voor de strijd.

Elke nacht hoorde ze vreemde geluiden. Krasachtige geluiden met af en toe een aanhoudend gerommel. In eerste instantie weet ze het aan de wind, of misschien was het een dier dat door het steegje rende. Ze weigerde pertinent haar gedachten te laten afdwalen naar het worstcasescenario, zoals ze gewoonlijk deed. Ze stond zichzelf niet toe zich voor te stellen dat er een ontsnapte seriemoordenaar haar trap aan de achterzijde op sloop. Dat gebons kon echt geen gewapen-

de overvaller zijn die hier kwam voor het schamele wisselgeld dat haar tante in de kassa bewaarde.

Jeanie was klaar voor een nieuw begin. Jeanie was nu een andere vrouw.

In het schilderachtige kustplaatsje Dream Harbor wist niemand iets over haar, en ze was van plan daar ten volle van te profiteren.

Een zacht geschuifel bij de achterdeur trok haar aandacht. Pas wanneer ze wist wat haar 's nachts wakker hield, zou ze ten volle kunnen genieten van 'haar nieuwe leven' en 'de nieuwe Jeanie'. Niemand kon een ontspannen, idyllisch leven leiden in een kleine stad wanneer er een moordenaar achter de deur op de loer lag. Dat sprak vanzelf.

Ze klemde de knuppel nog steviger vast en liep door het kleine gangetje tussen de trap en de deur die naar het steegje achter het café leidde. Al was 'steegje' niet echt het juiste woord. Een steegje riep beelden op van overvolle vuilnisbakken en rondscharrelende ratten. Jeanie was echter niet langer in Boston. Ze was in Dream Harbor, een plaats die waarschijnlijk in iemands dromen ontstaan was. Het was veel te idyllisch om zomaar uit de grond gestampt te kunnen worden. Nee, het weggetje achter het café en de andere zaken in Main Street leek meer op een eigen kleine zijstraat, met ruimte voor bestelwagens en nette vuilnisbakken. Overdag zag ze er zelfs weleens een paar andere winkeleigenaars pauzeren en kletsen. Niet dat ze al met iemand had gesproken. Daar was ze nog niet helemaal klaar voor, omdat ze hier pas net woonde.

Jeanie schudde haar hoofd. Haar gedachten dwaalden af, terwijl ze op het punt stond vermoord te worden. Of het nu een steegje was of niet, wat het ook was, het hield haar wakker en na drie slapeloze nachten kon ze nauwelijks nog op haar benen staan. Ze liet de knuppel op haar schouder rusten en greep de deurknop beet. De zon kwam al bijna op en een zwak schijnsel kwam door het raam boven de deur.

Gelukkig, ging door Jeanie heen. Ik kan in ieder geval mijn aanvaller zien voordat ik sterf. Met dat minder prettige idee in haar hoofd – en helemaal niet met de positieve nieuwe vibe waar ze op gehoopt had – rukte ze de deur open...

Om vervolgens oog in oog te staan met een kist met kleine pompoenen.

Kalebassen? Dat deed er eigenlijk niet toe, want al voordat Jeanie op de naam van de soort kon komen, begon de reus die de kist met kleine pompoenen vasthield te spreken.

In ieder geval maakte hij een nors, geschrokken geluid dat Jeanie eraan herinnerde dat ze een honkbalknuppel in de aanslag had. Bijna liet ze die zakken, maar toen herinnerde ze zich dat er nog steeds een grote, onbekende man tegenover haar stond. Kalebassen of geen kalebassen, ze moest haar waakzaamheid nog niet laten varen.

‘Wie ben jij?’ vroeg ze, terwijl ze een hand tegen de deur hield voor het geval ze die zou moeten dichtslaan in het gezicht van deze mysterieuze pompoenman.

Zijn donkere wenkbrauwen gingen een fractie van een centimeter omhoog, alsof hij verrast was door haar vraag. ‘Logan Anders,’ zei hij, alsof dat de zaken voor haar zou ophelderen. Dat was niet het geval.

‘En wat doe jij in mijn steegje, Logan Anders?’ vroeg ze.

Hij zuchtte gefrustreerd en verstevigde zijn greep op de kist. Die was vast zwaar, maar Jeanie wilde haar veiligheid niet in gevaar brengen omdat deze man er toevallig betrouwbaar uitzag, met zijn kist vol herfstgroenten, zijn versleten flanellen overhemd en zijn volle baard. Haar blik bleef nog een seconde op zijn gezicht hangen. Misschien kwam dat later nog van pas, als ze hem zou moeten identificeren als de dader. Misschien moest ze weten dat hij behalve een baard ook een lange, rechte neus en blozende wangen had. De politie zou haar kunnen vragen of hij lange wimpers had, en het antwoord zou ja zijn. Voor het onderzoek zou het van het allergrootste belang

kunnen zijn om te weten dat ze zelfs in het schemerige licht van de ochtend kon zien dat zijn ogen helderblauw waren.

‘Het is donderdag.’

Jeanie knipperde met haar ogen. Had de dag van de week iets te maken met het feit dat deze man haar uit haar slaap hield?

‘Maar je houdt me al vanaf maandag uit mijn slaap,’ zei ze.

Nu was het Logans beurt om verward te kijken. ‘Ik kom net aan.’ Hij pakte de kist opnieuw steviger beet, waardoor de spieren in zijn onderarmen zich spannen. Die kist moest echt zwaar zijn, maar hij had geen enkele aanstalten gemaakt om naar binnen te komen of hem neer te zetten.

‘Ik hoor anders al de hele week vreemde geluiden en ik hield mezelf voor dat het alleen maar de wind was, of een wasbeer of zoiets. Maar toen begon ik te denken dat mensen dat meestal vlak voordat er een moordenaar binnenstormt tegen zichzelf zeggen.’

Logan kuchte geschokt en zijn ogen werden groot. ‘Een moordenaar?’

Jeanie voelde haar wangen warm worden. Misschien had ze haar verbeelding een beetje te veel de vrije loop gelaten. ‘Of zoiets...’ Haar stem stierf weg. Ze wist niet wat ze tegen deze onbekende man moest zeggen, en hij leek ook even sprakeloos. ‘Nou, wat doe je hier?’ vroeg ze.

‘Ik kom elke donderdag bezorgen.’ Hij knikte naar de kist met de dingen waarover hij het had.

Jeanie huiverde. Natuurlijk werden er spullen bezorgd. Tante Dot had haar de dag voordat ze vertrok van alles verteld, maar Jeanie had niets genoteerd. Het café was gesloten sinds ze hier was en ze had zich nog niet druk gemaakt over alles wat haar nog te doen stond. Gelukkig was Norman, de oude manager van het café, hier om te helpen. Hij had haar ervan verzekerd dat het café dit weekend weer open kon.

Logan pakte de kist opnieuw anders beet. De zware kist, die hij nog steeds vasthield.

‘Het spijt me!’ Jeanie deed een stap achteruit en maakte een zwaaibeweging richting het café. ‘Kom binnen. We vinden wel een plek om deze, eh... pompoenen neer te zetten.’

Logan stond aarzelend in de deuropening, terwijl zijn blik heen en weer schoot van Jeanie naar de honkbalknuppel die ze nog steeds op haar schouder had.

‘Oei! Sorry. Ik zal je niet op je hoofd slaan. Dat beloof ik.’ Ze probeerde geruststellend te glimlachen, maar het leek niet te helpen. Hij bleef gewoon in de deuropening staan.

‘Het spijt me echt, ik dacht dat je een moordenaar was. Vat het niet persoonlijk op. Ik heb gewoon al drie nachten niet geslapen. Er is hierbeneden iets wat lawaai maakt, echt waar. En ik breek me nog steeds het hoofd over dit hele gedoe met de overname van het café.’

Logan staarde haar aan, nog altijd met een aarzelende blik in zijn ogen. Shit. Ze had hem waarschijnlijk al afgeschrikt. Jeanie was gedurende haar leven al meer dan eens ‘intens’ genoemd. Waarschijnlijk stond het zelfs in een paar rapporten van vroeger. Als de nieuwe Jeanie probeerde ze daaraan te werken. Minder praten. Minder piekeren. Minder intens zijn.

Ze haalde diep en langzaam adem. De Jeanie die het café ging runnen was kalm en relaxed. Gewoon de vriendelijke eigenaresse van het buurtcafé, die altijd klaarstond met een glimlach op haar gezicht en je favoriete drankje. Niet met haar theorieën over wie of wat haar vandaag probeerde te vermoorden, het laatste nieuws over het smelten van de ijskappen of iets over de achttien dingen die ze later die dag nog moest doen.

Ze probeerde de vrije geest van tante Dot te imiteren, ook al wens- te ze dat zij iets minder ontspannen was geweest en haar duidelijkere aanwijzingen had nagelaten. Ze probeerde breder en vriendelijker te glimlachen. Het voelde vreemd.

‘Kom alsjeblieft binnen. Het moet erg zwaar zijn.’

Logan knikte even ter bevestiging. ‘Meestal zet ik het hier neer.’

‘O.’ Ze had hem dus niet afgeschrikt met haar monoloog, maar alleen zijn gebruikelijke werkwijze onderbroken. Ze wist precies hoe dat iemand van zijn stuk kon brengen.

Toen haar favoriete koffietentje op de hoek een week lang gesloten was, kon ze nauwelijks functioneren. Dat kwam niet door een gebrek aan cafeïne; er waren genoeg koffietentjes in de stad, maar in geen daarvan voelde ze zich thuis. Ze was de hele week in een slecht humeur geweest.

Haar glimlach was deze keer oprecht. ‘Nou, je bent er nu eenmaal en ik ben wakker. Wat dacht je van een kopje koffie?’

Hoofdstuk twee

Logan vond de nieuwe eigenaresse van het PS Café leuker als ze níét van plan was hem met een honkbalknuppel neer te slaan. Maar dat deed er niet toe. Hij had het druk, hij moest zijn producten afleveren en de goedbedoelende mensen uit het stadje zien te vermijden. Hij had echt geen tijd om hier voor zonsopgang een kop koffie te gaan zitten drinken, maar hij leek niet te kunnen ontsnappen. Of er überhaupt een speld tussen te kunnen krijgen. Dots nichtje was niet opgehouden met praten sinds ze hem uitgenodigd had.

Sinds hij de leiding over de boerderij vijf jaar geleden had overgenomen, zette hij elke donderdag vier kratten met verse producten voor Dot bij de achterdeur. Hij genoot ervan om in de stad te zijn voordat de zon opkwam en iedereen de straat op ging. Hij genoot ervan om zijn zaken gedaan te hebben voordat er andere bedrijven open waren.

Logan was geen man van koetjes en kalfjes. Hij had er een hekel aan om over het weer te praten. Hij had geen interesse in de laatste roddels. Hij zag het al helemaal niet zitten om onderdeel te zijn van de laatste roddels. Dus hoe sneller hij zijn leveringen achter de rug had, hoe eerder hij terug kon naar de rust van de boerderij. Als je een boerderij met een zestal kippen, twee oudere geiten, een alpaca die hij opgevangen had en een praatgrage oma tenminste rustig kon noemen. Gelukkig was zijn opa net zo kalm als hij. Zijn oma praatte genoeg voor hen beiden. Bijna net zoveel als deze Jeanie.

‘En, wat denk je dat mijn tante van plan was met die, eh... kleine pompoenen?’ vroeg ze, terwijl ze naar de kist aan zijn voeten keek. Ze stond achter de bar, met een hand op haar heup, terwijl ze met de andere wat haren uit haar gezicht wreef die aan haar slordige knotje waren ontsnapt.

‘Kalebassen,’ corrigeerde Logan haar vanaf zijn plek aan de andere kant van de bar.

‘Ja, precies. Kalebassen. Dat dacht ik al.’ Jeanie keek nog steeds verbijsterd. ‘Maar... die zijn niet om te eten, toch?’

Hij schoot bijna in de lach. Bijna, niet helemaal, want hij was nog steeds te geïrriteerd om te lachen. ‘Nee, kalebassen eet je niet.’

Jeanies blik dwaalde over de andere drie kisten die hij naar binnen had gedragen in plaats van ze bij de deur achter te laten, de plek waar ze hoorden. De plek waar hij ze altijd achterliet. De plek waar hij ze deze ochtend had willen achterlaten. ‘Ik vermoed dat de rest voor de smoothies is die ze aan het menu heeft toegevoegd.’

Logan knikte. Iedereen in dit stadje hield van hun smoothies. Niet dat je hem daarover hoorde klagen. Dankzij smoothies had het café veel verse groenten en fruit van zijn boerderij nodig. Smoothies waren goed voor de zaken.

‘De kalebassen zijn alleen maar decoratief,’ zei hij, waarmee hij hen beiden een reeks nieuwe vragen bespaarde.

Jeanies ogen lichtten op alsof hij al haar problemen in één klap had opgelost. Hij negeerde de trots die in hem oplaaide bij het zien van haar blije gezicht. Het was een tijd geleden dat hij iemands problemen had kunnen oplossen.

‘Natuurlijk! Daar had ik zelf aan moeten denken. Het komt door het slaapttekort.’

Ze steunde met haar ellebogen op de bar en liet haar kin in haar handen rusten. Ze droeg een oud, oversized vest, met zulke lange mouwen dat die haar handen bedekten, over een versleten T-shirt en een pyjamabroek. Hij was er vrij zeker van dat de broek volledig

bedrukt was met kleine egeltjes, maar hij had zijn best gedaan om daar niet naar te kijken.

Hij deed sowieso zijn best om niet veel naar Jeanie te kijken. Hij wilde niet zien hoe expressief haar donkere wenkbrauwen waren, en hoe ze onophoudelijk bewoog, terwijl ze met snelle, efficiënte bewegingen koffiezette. Ze was een vrouw vol contrasten. Competent maar tegelijkertijd wanhopig. Ze glimlachte snel, maar fronste ook gemakkelijk. Elke emotie was duidelijk in haar ogen te lezen. Donkerbruine ogen, bijna zwart, als zijn koffie.

Jeanie wreef met haar hand over haar gezicht en verbrak daarmee de betovering. Hoelang had hij naar haar zitten staren? Ze geeuwde en rekte zich met haar handen boven haar hoofd uit. Haar T-shirt ging tegelijk met haar armen de lucht in en Logan wendde zijn blik af van het blote stukje huid boven haar tailleband. Dát zou hij in ieder geval niet zien.

Toen hij weer naar haar durfde te kijken, leunde ze weer op haar ellebogen op de bar. Ze had donkere kringen onder haar ogen en haar donkere haar was in een slordig nestje op haar hoofd bevestigd. Haar ineengezakte houding vol verslagenheid deed hem iets. Iets waar hij zich ongemakkelijk door ging voelen. Iets waar hij op dit moment geen tijd voor had.

Hij opende zijn mond om haar te vertellen dat hij door moest gaan met het bezorgen van de bestellingen, maar ze praatte alweer verder.

‘Het is gewoon zo raar. Ik hoor altijd geluiden. Elke nacht. Zou het hier misschien spoken?’

Logan verslikte zich bijna in zijn koffie. ‘Spoken?’

‘Ja.’ Ze richtte zich op en haar ogen straalden vanwege haar nieuwe theorie. ‘Misschien spookt het hier wel. Misschien zijn de geesten die hier wonen niet blij met de nieuwe eigenaresse.’

‘De geesten?’ Het was te vroeg in de ochtend voor dit soort waanzin.

‘Spoken, geesten, wat dan ook.’ Jeanie wuifde het weg alsof de semantiek van het spookachtige wezen er niet toe deed. ‘Iets is boos over mijn komst hier.’

‘Ik denk echt niet...’

‘Er is geen andere logische verklaring.’ Ze sloeg haar armen over elkaar, alsof het definitief was. ‘Het spookt hier beslist.’

‘Geen andere verklaring?’ Logan zette met een klap zijn mok op de bar. Dit kon hij niet over zijn kant laten gaan. ‘Wasberen, oude regenpijpen, klapperende ramen, je eigen fantasie.’ Hij somde rustig alle andere mogelijkheden op. Bij de laatste kneep Jeanie haar ogen tot spleetjes, maar hij ging door. ‘Het kunnen zelfs de kinderen uit het stadje zijn, die aan het rommelen waren. Er zijn ontelbaar veel verklaringen die logischer zijn dan geesten. En nu moet ik echt gaan...’

‘Wat bedoel je met kinderen die aan het rommelen waren?’

Logan zuchtte en had de neiging om zich het haar uit het hoofd te trekken. ‘Geen idee. Misschien waren er gewoon wat kinderen aan het rommelen in het steegje.’

Jeanie knikte traag en liet deze nieuwe theorie op zich inwerken.

Logan schoof zijn mok over de bar en stond op het punt om een bedankje en tot ziens te mompelen.

Jeanie was hem echter voor. ‘Dus hoe lossen we dit op? Ik heb echt slaap nodig.’

‘We?’ Hij zette een stap bij de bar vandaan. Misschien kon hij zich gewoon omdraaien en haastig weglopen. Het laatste wat hij nodig had, was een nauwer contact met de nieuwe eigenaresse van het café. Hij kon de dames van de leesclub er al bijna over horen kakelen. Zij smulden van alle mogelijke roddels.

Jeanie knikte. ‘Jij bent mijn enige vriend hier. Ik kan een bende tieners niet in mijn eentje aan.’

‘Een bende is wel wat vergezocht,’ mompelde hij, nog steeds achteruit naar de deur lopend, maar nu volgde Jeanie hem. Er stonden

beslist egels op haar pyjama. Hij weigerde dat vertederend te vinden.

‘Alsjeblieft? Ik ben nieuw hier en ik heb het gevoel dat ik geen idee heb wat ik aan het doen ben...’ Ze schudde haar hoofd en haar woorden stierven weg. ‘Sorry. Dat is niet jouw probleem.’ Ze glimlachte. ‘Ik zoek het wel uit.’

De glimlach die ze op haar gezicht toverde, maakte opnieuw iets in hem los. Ze zag er zo... zo hulpeloos uit. Hoewel ze glimlachte en wat piekerige haren uit haar gezicht streek, in een poging hem ervan te overtuigen dat het goed met haar ging. Dat was duidelijk niet het geval. En die conclusie bracht hem nog meer in de war dan haar voortdurende gepraat.

Verdorie. ‘Kom vanavond naar de bijeenkomst van de inwoners,’ zei hij.

‘Bijeenkomst van de inwoners?’

‘Ja.’ Hij streek met een hand over zijn baard en had bij voorbaat al spijt van zijn volgende woorden. ‘Ze komen iedere donderdag in de veertien dagen samen. Daar kun je, eh... je probleem ter sprake brengen. Hulp zoeken.’

Haar glimlach verbreedde zich en haar ogen werden nog helderder. O nee. Jeanies blijde glimlach was zelfs nog vertederender dan die vervloekte egels. Hoe was het mogelijk dat zijn gebruikelijke ochtendlevering zo’n drastische wending had genomen?

‘Bedankt! Dat is een uitstekend idee.’ Jeanie hield haar handen voor zich, alsof ze zichzelf ervan weerhield hem te vragen haar te knuffelen. Logan wist niet of hij daardoor opgelucht of teleurgesteld was.

Hij moest echt gaan. Hij had al één hand op de deurknop gelegd. Bijna was het weer een normale ochtend, bijna kon hij weer genieten van zijn gezegende rust.

‘Ben jij er ook?’ Jeanies vraag hield hem tegen voordat hij kon ontsnappen. Logan ging meestal alleen naar een bijeenkomst van de inwoners als hij daartoe door een of andere boerderijkwestie ge-

dwongen werd, en dan alleen wanneer zijn oma het te druk had met haar breiclub om naar de stad te gaan. Zijn opa liet liever al zijn tanden trekken, zonder verdoving, dan een bijeenkomst van de inwoners bij te wonen (en dat waren zijn eigen woorden).

Logan hoefde er deze week niet heen, maar toch zei hij om de een of andere reden: 'Ja, ik zal er zijn.'

Jeanies opgetogen kreetje volgde hem terwijl hij het ochtendgloren tegemoet liep.

De leesclub zou weken nodig hebben om bij te praten.